

talelse, at Nordmændene undertiden var noget vanskelige, og jeg brugte den, fordi den tidligere norske Statsminister Gunnar Knudsen, der var norsk delegeret ved Delegeretmødet i København i afvigte Sommer, tog ret stærkt Forbehold, som ærede Medlemmer vil vide, overfor et mere intimt Samarbejde. Han udtalte, at vi kunde udmærket godt komme sammen og tale om Tingene, og det kan ogsaa have sin Betydning, det indrømmer jeg. Kommer Tid, kommer Raad, og saa kan man maaske en Gang lære at komme i mere intim Forbindelse ogsaa paa det økonomiske Omraade, end Tilfældet hidtil har været. Det ærede Medlem maa jo ogsaa vide, at en ret fremragende norsk Politiker, Castberg, har været meget aggressiv overfor det nordiske Samarbejde. Hvad er det saa, jeg har sagt med Hensyn til det norske Forbud mod Indførsel af Kreaturer og Kødprodukter? Jeg har sagt, at den tidligere norske Statsminister var ulogisk i sine Udtalelser, han beklagede nemlig den Dyretid, de havde i Norge, den var større end i de andre nordiske Lande, og saa synes jeg, at man maatte have Lov at pege paa, at han er med til at føre en Politik, der i alt Fald ikke bidrager til, at Dyrtiden bliver mindre. Der er ingen Grund for det ærede Medlem Hr. Rode til at blive højtidelig over disse mine Udtalelser, jeg er sikker paa, at Gunnar Knudsen vilde smile, hvis han erfarede, at det ærede Medlem Hr. Rode kunde blive højtidelig over en Udtalelse som den, jeg har brugt. Nordmændene taler jo som Regel ret højt, i hvert Fald saa højt, at man kan høre det, og jeg ved ikke, hvorfor vi altid her i Danmark skal gaa rundt i Listesko. Jeg synes, det er værd, at Nordmændene faar at vide, hvorledes Stemningen i danske Landbrugskredse er overfor de Forbud, jeg har nævnt. Jeg har saa benyttet det skrækkelige Ord: Repressalier, og dermed har jeg ment, at Norge og Nordmændene burde vide, at for saa vidt den nuværende Tilstand opretholdes i Fremtiden, vokser Indignationen i Landbrugskredse, og det er ingen Hemmelighed, at mange Landmænd nærer den Anskuelse, at vil Nordmændene i Fremtiden ikke købe af os, kan vi ogsaa paa visse Omraader, hvor vi er store Kunder hos Norge, handle med andre. Som sagt, jeg tror ikke, det er nogen Skade til, at de faar at vide i Norge, at der er saadanne Stemninger i danske Landbrugskredse. Jeg vil dog meget ønske, at det nordiske Samarbejde, ogsaa paa det økonomiske Omraade, efterhaanden maatte antage en saa-

dan Karakter, at vi kom mere og mere i Forbindelse med hinanden. Jeg har ikke i denne Forbindelse tænkt paa Statens Indgriben, men tænkt paa, hvad man drøfter i Landbrugskredse netop i denne Tid, hvor der, som sagt, er en ret betydelig Indignation over, at vi er ganske ude af Stand til at sende disse vigtige Landbrugsvarer op til det norske Marked.

Det ærede Medlem Hr. Holstein var spydig, han udtalte angaaende dette Punkt, at Venstres Ordfører havde fremsat sine Udtalelser, fordi han nærede Bækymring for det norske Forbrug. Nej, jeg vil nødig gøre mig bedre, end jeg er, jeg har paa-peget det ulogiske i den tidligere norske Statsministers Udtalelser, at den Slags Forbud skaber Uvillie her i Danmark, men det ærede Medlem Hr. Holstein er naturligvis højt hævet over den Slags økonomiske Spørgsmaal, det ærede Medlem svæver i den højere, renere Luft, der kan maaske være Fare for, at det ærede Medlem kan komme saa højt op, at han ender i Skyerne, og der ønsker jeg ikke at følge ham.

Jeg har saa en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, der kom med den Udtalelse, at jeg havde benyttet et forkert Tal med Hensyn til de Landmænd her i Danmark, der har over 8 Tdr. Hartkorn, jeg havde sagt, at der var 3 800, og det ærede Medlem siger, at der er 5 800. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har Ret, jeg har altsaa taget fejl ved at se i Statistisk Aarvog, men det forrykker aldeles ikke det Billede, jeg har villet give her, idet jeg nemlig har nævnt de 3 800, som altsaa skal være 5 800, der har over 8 Tdr. Hartkorn, overfor den Paastand, som er blevet fremsat ikke mindst fra socialdemokratisk Side, at de danske Landbrugere skovler Penge ind. Jeg har sagt, at der kan være Grund til at undersøge, hvor mange Storaagrarer, som han kalder det, der har over 8 Tdr. Hartkorn, det er altsaa neppe 6 000, og jeg har sagt, at den almindelige Type af Landbrugere her i Danmark er den mindre Gaardmand og Husmand, jeg tror ikke, det ærede Medlem vil paastaa, at de har skovlet Penge ind, og det kan være, at der ogsaa er adskillige af de større Landmænd, som i det hele har Vanskeligheder nok. Jeg har kun benyttet min Udtalelse om, at der var ikke ret mange Storaagrarer, som havde saa mange Tønder Hartkorn, overfor Paastanden om, at Landmænd i al Almindelighed skovlede Penge ind, og det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har fuldstændig misforstaaet mig. Det ærede